

Canvi de paradigma

«Cal posar a disposició dels artistes totes les eines que les institucions tenen al seu abast»

En la difusió de la música hi ha responsabilitats compartides que no han quedat ben resoltes. Ni tampoc ben explicades. Com deu passar en totes les comunitats lingüístiques, les propostes musicals novelles, que comencen i que, per tant, necessiten un impuls extra per donar-se a conèixer, queden condemnades i incrustades en un pòsit d'incomptables grups i solistes que, en un batibull constant, malden per sobreviure, ressaltar i fer-se notar per damunt de la resta, amb tot el que això comporta. És força gràfic: l'egoisme, l'individualisme i les expectatives d'èxit acaben fent-nos mal. Molt de mal.

Aquest sediment creatiu s'acumula, i s'empantana fins que algú obre l'aixeta. Quan un grup dels que se situen al capdavant plega, o se'n dissol un altre dels qui feien cua, aleshores n'hi ha que queden més a prop del salt d'aigua. Amb una mica de sort, el transvasament de seguidors els impulsarà cap a la superfície, i podran permetre's el maleït luxe d'intentar viure d'allò i amb allò que més els apassiona: la música. Lamentablement, el capitalisme ha esborrat, també, els criteris artístics, i les premisses per a tocar l'estrella d'aquest atzar no són ni musicals ni professionals. Mana la moda, inclús la sort. I qui condueix les polítiques culturals ho sap. A hores d'ara, fins i tot s'hi hauria d'haver posat remei.

Funciona així a casa nostra i funciona així a quasi tot el món. I, com deia a l'inici, hi ha responsabilitats repartides, com a mínim, en dos dels poders que queden en contacte amb el quart art: el poder públic i el poder de la informació. Intentaré ser breu. L'administració ha de ser hàbil reconeixent la pluralitat creativa. Això s'ha de poder traduir en diversos àmbits culturals. Cal posar a disposició dels artistes totes les eines que les institucions tenen al seu abast. Ha de ser una prioritat que en la programació de festes i espectacles hi hagi una bona representació d'aquesta diversitat musical, i ha de ser urgent democratitzar les infraestructures i els espais destinats per a executar i escoltar música en directe. És impensable que pugui funcionar quan, per posar un exemple (i això és així) llogar un auditori privat és més barat que llogar-ne un de públic. Ja ho comentarem un altre dia.

L'altre problema que tenim és a les mans del periodisme. Parlar sempre, o quasi sempre, d'aquelles formacions musicals que funcionen i gaudeixen d'una relativa popularitat no ajuda a donar a conèixer les propostes musicals més noves. Els mitjans de comunicació han de ser conscients de la seva influència i de la seva condició de difusors. En la música, si no aconseguim desfer el tap informatiu que provoquen els grups i solistes consolidats, mai no podrem divulgar amb naturalitat i transparència la immensa pluralitat creativa d'aquest país. Estic convençut que si aconseguim, a poc a poc, ser més curosos en aquests aspectes, també de mica en mica anirem canviant els nostres hàbits de consum musical. Tot això és realment complicat en un món governat per les tendències, però és una evidència que podríem fer-ho molt millor.